

KÜLSŐ KAPCSOLATAINK

közösség, barátok, ismerősök

Tudjuk, hogy a házasság nem kétszemélyes kaland. Természeténél fogva gyermekek vállalására is irányuló vállalkozás. Vagyis házas és családi közösség.

A jegyeseknek jó tudniuk, hogy amikor eljegyzik egymást a házasságra és a családalapításra, a párok egymás családjának elfogadására is eljegyzik magukat. Ily módon létrejön a két fél által létrehozandó családból és a párok családjából egy belső kör, vérségi és személyes választási alapon. Ez a belső, nagy családi kör. Az új házasoknak jó tudniuk, hogy a saját család építésén kívül nem kis energiát jelent a régi két családdal is kapcsolatot tartani.

A Bokorhoz tartozó jegyeseknek ezen túl nem kis feladat lesz a belső kapcsolatokon túli külső kapcsolatok fenntartása: a közösségükkel (közösségeikkel), a régi barátokkal, és a régi és az új ismerősökkel (lakhely, munkahely stb.).

A továbbiakban arról szeretnénk szólni, hogy milyen lehetőségekkel és milyen problémákkal kell szembesünniük? A problémákra milyen megoldást lehet találniuk? Végül is milyen elvek és milyen gyakorlatok szerint lehet egyensúlyt és harmóniát teremteni a mindennapi életben?

Nota bene!

Ami itt következik, személyes tapasztalatokról való tanúságtétel, kizárólag „bokros” nézőpontból. Arról szól, hogy a mi családjainkban hogyan történt és történik a külső kapcsolattartás a közösséggel, a barátokkal és az ismerősökkel.

1. Közösségi kapcsolatok

Vegyük sorra a különféle élethelyzeteket.

A) A kisközösség szempontjából

Optimális esetben, ha a házaspárból **mindkét fél** a Bokor közösséghez tartozik nincsenek elvi problémák. Amíg nincs gyermekük, továbbra is ugyanúgy járhatnak a közösségi találkozókra, mint előtte. Szerencsés helyzet, ha közös az alapközösségük, ahová továbbra is együtt mehetnek. A saját közösségbe nyilván külön járnak, hacsak nem ketten vezetik a csoportot. Ha nem közös az alapközösségük, nyilván külön időt kell szakítani a találkozóra, ami jó időbeosztással könnyen megoldható.

A gyermek, ill. gyermekek érkezésekor válik nehezebbé a helyzet. Ilyenkor merül fel a kevésbé elkötelezett pároknál, hogy „szüneteltetik” a közösségbejárást. A szülőanya nyilván néhány találkozóról kimarad, de a párja ne maradjon ki a nehezebb időszak ellenére sem. Egyébként is a „gyeses” anyukáknak feltétlenül szükségük van a közösség szellemi életébe való bekapcsolódásra, ha nem akarnak szellemileg eltompulni. Ezen kívül a közösségben rengeteg gyermeknevelési tapasztalatot is megoszthatnak egymással.

Tény, hogy ilyenkor a csoporttalálkozók is rendre átalakulnak kvázi „baba-klubbá”. A földre terített pléden ott vannak a kicsik, és a téma is főleg körülöttük forog. Ilyenkor vigyázni kell a még nem házas (magányos) testvérekre, hogy ne érezzék magukat kiközösítettnek. Ez úgy érhető el, hogy a közösség ragaszkodik a szellemi és lelki programokhoz is a találkozón.

A nagyobb gyerekek a csoportban lehetetlenné tehetik az elmélyült foglalkozást. Ennek megoldása, hogy a gyermekekre a nagyszülők vagy testvérek vigyáznak, vagy a találkozóval párhuzamosan gyerekcsoportot hoznak létre, egy felkért külsős fiatal segítségével. Végső megoldás lehet, hogy az egyik találkozóról az egyik szülő, a másiktól a másik szülő marad otthon a gyermekkel/gyermekekkel. Mindenesetre ezt az életszakaszt nemcsak „átvészelni” lehet, hanem óriási lehetőséget jelenthet a felnőttek és gyerekek közösségi kapcsolatának erősítésére is.

Megjegyzendő, hogy a család és közösség kapcsolatában meg kell tartani az idő és erőráfordítás helyes arányát, mert mindkét szélsőség megbosszulja magát. Kárt szenvedhetnek a gyermekek, ha a szülők a közösség miatt elhanyagolják őket, de akkor is, ha miattuk bezárkóznak a családi önzésbe, és erre adnak példát a gyermekeiknek is. A megoldás az lehet, hogy ha egyik irányba kileng az inga, akkor változtatni kell. Ennek a szimmetriának és harmóniának megtalálása az egyik legnehezebb feladat a közösségre nyitott családok számára.

Beszélnünk kell még azokról a családokról is, ahol a házaspárból az **egyik nem tartozik** a közösségbe. Két lehetőség is van. Az egyik, ha elvileg is ellenzi a közösségbejárást és tiltja is a párjának. Már a párválasztás idején jó meggondolni, hogy az elkötelezett fél képes lesz-e egy életen át az ebből adódó feszültséget viselni a házasság károsodása nélkül. A másik esetben nem elvi, hanem pusztán gyakorlati (lustaság, munka stb.) okok miatt marad ki az egyik fél a közösségből, de „engedi” a párját továbbra is a közösségbe. Ebből a gyermekek számára a példa nyomán nem a legjobb következmény várható. Mindenesetre az ilyen fél szabad kapacitása a családon belül hasznosítható és hasznos is, ha ő marad együtt a találkozó alatt a gyermekekkel.

B) A nagy közösség szempontjából

Nézhetjük a házaspár és család kapcsolatát a nagyközösség szempontjából is.

Milyen legyen a szülők kapcsolata a nagyközösséggel?

A kisközösségek bizonyos értelemben zárt közösségek, a saját eredményes fejlődésük érdekében. De ugyanakkor nyitottnak is kell lenniük, elsősorban a saját nagyközösségük iránt, mert csak így kerülhető el a „gettósodás”.

A nagyközösség közös dolgaiból természetesen ki akarja venni részét az a házaspár, amelyik az „Isten Országában”, egy „alternatív társadalom” (szeretközösség) építésében gondolkodik. Ebből azonban újabb nehézség származik a család és nagyközösség kapcsolatában az időráfordítás és az energia befektetés szempontjából.

A nagyközösségi programokon való részvétel (ünnepek, táborok, majális stb.) a gyermekekkel együtt könnyebben megoldható. Itt inkább az anyagi nehézségek (utazás, BNT költségek stb.) okozhatnak gondot.

A több napos lelki gyakorlat is megoldható úgy, hogy a csecsemős anyukák is részt tudnak venni azon (külön szoba és körülmények biztosításával). Ezt az évente tartott lelki programot semmiképpen nem szabad kihagyni az életünkből, mert a lelki feltöltődés mindnyájunknak szükséges, feltétlen feltétele családi és közösségi életünknek.

A nagyközösség közös dolgainak (KD) intézéséhez is fel kell nőnünk, és testvéreink bizalmából ezt is kell vállalnunk. A közös felelősség és a közös dolgok szervezése időt és energiát kíván tőlünk. A házaspárok úgy segíthetnek egymásnak ezek vállalásában, hogy okos munkamegosztást gondolnak ki. Ha mindenki a megfelelő helyen áll helyt, és megfelelő időben, akkor nagyobb nehézség nélkül megszülethetik a jó megoldás.

Milyen legyen a gyermekek kapcsolata a nagyközösséggel?

Gyermekeinknek a nagyközösségi programokon való részvételét már említettük. A felnövekvő gyermekeknek ezen kívül a szülők szeretnék biztosítani a közösségbekerülést is. Kellő körültekintéssel kell segíteni őket gyerekcsoportba kerülni, később fiatal közösségbe szerveződni. Az volna az álmunk, hogy azt a jót, amit mi felismertünk, és aminek jóságát megtapasztaltuk, azt gyermekeinknek is átadjuk. Ez azonban nem mindig sikerül. Erre fel kell készülni. A külső körülmények, a természetes generációs ellentétek, és legfőképp az emberi szabadság arra indíthatja gyermekeinket, hogy másképp alakítsák az életüket. A fontos, hogy az eszményeinket át tudjuk adni, a formát a tartalomhoz hadd válasszák meg ők.

2. Baráti kapcsolatok

A jegyeseknek a házasságkötés előtt megvan a maguk baráti köre.

A közösségen kívüli barátságok jobb esetben belsővé válnak, ha a külső barátot a közösségbe vonzzák a párok. Maga a közösségbejárás rendszeressége a találkozások biztosításával erősítheti ezeket a régi barátságokat. Nem szólva a **belső körből** való barátságokról.

Egyébként az a tapasztalat, hogy a **régi külső** barátokkal (rokonokkal is) legtöbb esetben megszakadnak a baráti szálak. Velük csak ritkán, szinte kötelességszerűen egy-egy nevezetes alkalommal találkozunk. Természetesen nem szükségszerű ez a szakadás, és nem is jó, ha minden régi szálát elvágunk. Inkább arra kell törekedni, hogy aki igaz barátja volt a múltban az egyik házastársnak, az legyen barátjává a másiknak is.

Nagyon sok párnak meg is marad gyerekkori barátja („haverja”) ill. bizalmas barátnője. Ragaszkodnak egymáshoz a különböző nézetek ellenére is. Nagy szüksége van minden embernek olyan barátokra, akik megértőek, segítenek a bajban, megosztják örömeiket és bánatukat velünk. Ilyenek lehetnek a régi szívbeli jó barátok. Ezzel csak akkor van baj, ha aránytalanul több időt foglalnak le a házaspárok egyéni és közösségi életéből, és főleg akkor, ha a krízishelyzetekben a párokat egymás ellen, vagy a közösség ellen hergelik.

A házaspároknak nemcsak a saját barátaikra és baráti kapcsolataikra kell figyelniük, hanem majd gyermekeikére is. A **gyermekeknek** maguknak kell megválasztaniuk barátaikat, de a szülők elősegíthetik baráti körük kialakulását.

A gyakorlat az, hogy a szülők a maguk közösségének gyerekeiből hoznak össze egy kicsoportot. A későbbiekben ezekből kiválhatnak, hogy a maguk választotta baráti körbe lépjenek.

A gyermekek naponta több órát töltenek együtt iskolatársaikkal, természetes dolog, hogy az iskolai és egyéb ifjúsági körökből barátkozások alakuljanak ki. Ezeket a barátkozásokat a szülők ne tiltással, hanem megértéssel fogadják, és nagy tapintattal kezeljék. Hívják meg a családba gyermekeik barátait és bízzanak a gyermekükben, hogy a szülői nevelés és példa alapján maguk is jó döntést hoznak. Problémás esetekben fel kell hívni a gyermek figyelmét a veszélyekre, de nem dönthetnek helyettük a barátjuk és a párjuk megválasztásában sem.

3. Ismerősök

A házaspárok a család belső körén és a baráti körökön kívül kapcsolatba kerülnek másokkal is a munkahelyen, a lakóközösségben és egyéb helyeken.

Nagy kihívás a házások számára a **munkaviszony** helyes megválasztása és főleg a nők munkavállalásának problémája. Anélkül, hogy a jól ismert gondot részleteznénk, tudjuk, hogy jelenleg a pályaválasztással nincs biztosítva a jövőbeli munkaviszony sem, mert bárki, bármikor elveszítheti állását. A nőknek a megszerzett szakmai képzettsége is kérdőjeles, nemcsak a „gyesen” töltött évek miatt, hanem az utána való elhelyezkedés miatt is.

Ebben a helyzetben különös fontosságot jelent a családok és közösségek összefogása és egymás támogatása. Fontos a munkahelyi jó kapcsolatok kialakítása is „barátok szerzésére a hamis mammonból”. Ami természetesen nem protekciót, vagy valami rossz dolgot jelent, hanem jó emberi kapcsolatokat a munkahelyen.

A „dolgozó nő” problematikáját illetően, napjainkban különösen fontos a feleség részéről az anyaság felértékelése lélekben. Ajánlható ez anélkül, hogy a nők egyéb alkotó tevékenységhez való jogát bárki is megkérdőjelezné vagy tiltaná.

A házaspárok régi vagy új **lakóhelyükön** is megismerkednek új emberekkel. Fontos, hogy túl a jézusi missziós küldetésükön (emberek egybeszeretése), nyitottak legyenek az ott élő emberek iránt. Főleg a rászorulókhöz (öreg, betegek), de azokhoz is figyelemmel forduljanak, akikkel a kis és nagy gyermekeik révén kerülnek kapcsolatba (játsszótéren, szülői értekezleten stb.). A rájuk fordított figyelem és gondoskodás nem elvesztegetett idő.

Ugyanez vonatkozik a templomi, karitászbeli és **egyéb** ismeretségekre is.

Az idő nagy kincs! Naponta azonban csak 24 óra áll rendelkezésünkre. Aki gazdaságosan akarja felhasználni az idejét, annak naponta **terveznie** kell és **elszámolnia** az idejével. Egyensúlyt és harmóniát csak így teremthet az egyéni, házasi, családi és közösségi életében.

Polinger Ágnes – Kovács László

e-mail: ko [pont] laci [kukac] freemail [pont] hu